

Smør. Det er interessant, at i den 4-aarige Periode 1899—1902 har England indført af Landbrugsprodukter Smør, Flæsk og Æg til et Beløb af 2,630 Millioner Kr., og af disse har Danmark alene solgt for de 920 Millioner Kr., af hvilke de 133 Millioner Kr. bleve betalte som Overpris for danske Varer, idet disse vare første Klasses Varer. Det er jo store Tal, man her maa regne med.

Jeg kan ikke lade være med i denne Forbindelse — med den højtærede Formands Tilladelse — at citere et Par mærkelige Udtalelser, der fandtes i en Artikel i et Blad i forrige Uge, og imødegaa dem. Hvem Forfatteren er, ved jeg ikke, men jeg tror, at han er kommen noget paa Glat og vistnok ikke har haft tilstrækkeligt Kendskab til det, han skriver om. Han skriver nemlig: „Hvis Landbruget var et aktivt Erhverv, et Erhverv, som voksede uden Grænser i Kraft af sin Udførsel, da vilde meget se anderledes ud her hos os“. Dette sidste vil jeg give den ærede Forfatter Ret i, i alt Fald vil jeg i første Række antage, at hans Artikel var kommen til at se anderledes ud. Jeg skulde dog tro, at Landbruget er et aktivt Erhverv og et Erhverv, som netop vokser i Kraft af sin Udførsel, naar Statistikken kan bevise, at Danmark for 25 Aar siden kun eksporterede Smør, Flæsk og Æg til en Værdi af godt 43 Millioner Kr., men i Aaret 1904 udførte Varer af samme Slags til et Beløb af 256½ Millioner Kr., altsaa en Stigning af ca. 600 pCt. Hvis dette Erhverv ikke kan kaldes et aktivt Erhverv, saa forstaar jeg ikke, hvad et aktivt Erhverv er. Jeg gad overhovedet vide, om der er noget andet Erhverv her i Landet, der kan møde frem med en saadan Fremgang. — Samme Forfatter skriver videre, at det, en Nation bør stræbe efter at udføre, er saadanne Frembringelser, hvori der er lagt det størst mulige menneskelige Arbejde, at derimod Udførsel af Landbrugsprodukter er en af den Slags Udførsler, der betaler sig mindst næst efter Udførsel af Mennesker, og at en Nation, som stod paa et saadant Standpunkt, at den udførte en stor Mængde Landbrugsprodukter, stod paa et relativt lavt Standpunkt. Jeg forstaar ikke, hvorledes noget saadant kan skrives, at en Nation som Danmark skulde staa paa et lavt Standpunkt, fordi dens Landbrug i Kraft af sin Energi, sin Ihærdighed og Aktivitet kan frembringe Varer, der kunne afsættes til Udlandet og hjembringe til Danmark 256 Millioner Kr. i

et Aar. — Samme Forfatter taler en Del om Hjemmemarkedets Betydning, som Landbruget ringeagter — det gør det nu for Resten slet ikke —, taler om, at Landbruget kun ernærer $\frac{2}{5}$ af Befolkningen o. s. v., men alle disse Spørgsmaal skal jeg lade ligge, skønt det kunde være fristende ogsaa at gaa dem efter.

Jeg vender tilbage til Lovforslaget og skal da udtale, at ligesom det vil være af stor Betydning, at vort Smør faar sit særlige Fællesmærke, saaledes vilde det ogsaa være af stor Betydning, om vort Flæsk fik et saadant Fællesmærke. Det foreliggende Lovforslag indeholder intet herom, men den ærede Landbrugsminister udtalte ved Forelæggelsen af Forslaget, at Undersøgelser om dette Forhold vare i Gang, og at der senere vilde kunne komme noget frem herom. Jeg blev glad ved denne Udtalelse, saa kan Spørgsmaalet altid tages op i Udvalget, og der er saa meget mere, der taler for at tage det op, som jeg tænker, at den ærede Minister paa sin ret korte Englandsrejse maaske har indhøstet nogen Erfaring paa dette Omraade.

Med Hensyn til Æggene vilde jeg ønske, at vi kunde tage dem med ogsaa, saa var Skridtet fuldt, og jeg tror dog, at det maa gøres før eller senere. Her er ogsaa et Omraade, hvor der foregaar en Transithandel, om end ikke i saa stort et Omfang som ved Smørret, idet der produceres Æg til Udførsel i Danmark til Værdi af 24,1 Mill. Kr., medens der derimod eksporteres Æg til England til en Værdi af 24,6. Her have vi altsaa en halv Million Kroners Forskel, og den har samme Grund som ved Smørret. Jeg synes, at der kunde være nogen Grund til at tage Æggene med ogsaa, tilmeld da man ved, at der ogsaa her er den samme Fristelse til Stede som ved Smørret, idet Danmark i 1902 fik 20½ Øre mere for hver Snes Æg end noget andet Land.

Hvad selve Lovforslagets Enkeltheder angaar, har jeg ikke meget at sige, dog kan der jo altid være et og andet, som man mulig kunde tage op. Jeg vilde særlig berøre § 2, som den foregaaende Taler ogsaa berørte. Jeg finder de to sidste Linier i § 2 og navnlig de to Ord: „ikke dansk“ ganske fortræffelige, det er Kærnepunktet i denne Paragraf, det er derom, det vil komme til at dreje sig. Det vil i første Linie for Forbrugerne have Betydning, at det fastslaas, at Produktet er ikke dansk, i anden Linie vil saa komme, hvor det er fra, det har mindre Betydning for dem. — § 3 er jeg ikke saa glad ved, den